

Alfredo De Zayas, Counter Punch: NATO je ideálne náboženstvo pre chuligánov a vojnových štváčov

- CZ24 News | 26. ledna 2022

USA/RUSKO/UKRAJINA: Napätie medzi USA/NATO/Ukrajinou/Ruskom nie je úplne nové.

Potenciál vážnych problémov sme videli už v roku 2014, keď USA a európske štáty zasiahli do vnútorných záležitostí Ukrajiny a sprisahali sa pri štátnom prevrate proti demokraticky zvolenému ukrajinskému prezidentovi Viktorovi Janukovičovi, pretože nehral hru, ktorú mu prikázal hrať Západ. Samozrejme, naše médiá tento prevrat nazvali „farebnou revolúciou“ so všetkými atribútmi demokracie.

Kríza v rokoch 2021/22 je logickým pokračovaním expanzívnej politiky, ktorú NATO presadzuje od rozpadu Sovietskeho zväzu, ako o tom už dávno hovorili mnohí profesori medzinárodného práva a medzinárodných vzťahov, ako Richard Falk, John Mearsheimer, Stephen Kinzer a Francis Boyle. Pozícia NATO realizuje nároky USA pri exporte ich sociálno-ekonomického modelu do iných krajín bez ohľadu na záujmy suverénnych štátov a sebaurčenie národov.

Napriek tomu, že naratívy USA a NATO sa opakovane ukázali ako nepresné a niekedy zámerne nepravdivé, faktom zostáva, že väčšina občanov západného sveta nekriticky verí tomu, čo sa im hovorí. „Kvalitná tlač“ vrátane New York Times, Washington Post, The Times, Le Monde, El Pais, NZZ a FAZ sú účinnými hlásnymi trúbami „Washingtonského konsenzu“ a nadšene podporujú PR-ofenzívu a geopolitickú propagandu. Myslím si, že bez obáv z kontroverzie možno povedať, že jediná vojna, ktorú NATO kedy vyhralo, je informačná vojna. Poddajné a spolupáchatel'ské korporátne médiá úspešne presvedčili milióny Američanov a Európanov, že toxické naratívy ministerstva zahraničných vecí sú skutočne pravdivé. Veríme v mýtus „arabskej jari“ a „euromajdanu“, ale nikdy sme nepočuli o práve na sebaurčenie národov, vrátane Rusov z Donecka a Luganska, a o tom, čo možno nazvať „krymskou jarou“.

Často sa sám seba pýtam, ako je to možné, keď vieme, že USA v predchádzajúcich konfliktoch zámerne klamali, aby agresia vyzerala ako „obrana“. Klamali nás s Tonkinským zálivom, či údajnými zbraňami hromadného ničenia v Iraku. Existuje dostatok dôkazov o tom, že CIA a MI5 zorganizovali provokácie pod falošnou vlajkou na Blízkom východe a inde. Prečo masy vzdelaných ľudí nedokážu vystúpiť a začať klásť otázky? Dovolím si vysloviť hypotézu, že najlepší spôsob, ako pochopiť fenomén NATO, je považovať ho za sekulárne náboženstvo. Potom je nám dovolené veriť v jeho nepravdepodobné príbehy, pretože ich môžeme prijať s vierou.

Samozrejme, NATO možno len ťažko nazvať náboženstvom blahoslavenstiev a kázne na hore (Matúš V, 3-10), s výnimkou jedného typicky západného blahoslavenstva – Beati Possidetis – blahoslavení sú tí, ktorí ho vlastnia a okupujú. Čo je moje, to je moje, čo je tvoje, môžeme sa dohodnúť. Čo si privlastňujem, to som ukradol férovo. Ak vezmeme do úvahy NATO ako náboženstvo, môžeme lepšie pochopiť niektoré politické udalosti v Európe a na Blízkom východe, na Ukrajine, v Juhoslávii, Líbyi, Sýrii, Iraku.

Krédo NATO je do istej miery kalvínske – krédo pre „vyvolených“. A my na Západe sme tí „vyvolení“, teda „dobrí chlapi“. Len my budeme spasení. Toto všetko možno brať ako vieru. Ako každé náboženstvo, aj náboženstvo NATO má svoje dogmy a lexikón. V lexikóne NATO je „farebná revolúcia“ štátny prevrat, demokracia je synonymom kapitalizmu, humanitárna intervencia znamená „zmenu režimu“, „právny štát“ znamená NAŠE pravidlá, „Satan #1“ je Putin a „Satan #2“ je Si Ťin-ping.

Môžeme veriť v náboženstvo NATO? Určite. Ako napísal rímsky/kartáginský filozof Tertulián v treťom storočí nášho letopočtu – „Credo, quia absurdum“ (Verím tomu, pretože je to absurdné). Horšie ako len absurdita – vyžaduje si to neustále klamanie americkému ľudu, celému svetu, OSN.

Príklady? Propaganda zbraní hromadného ničenia v roku 2003 nebol len obyčajný „pia fraus“ alebo „zbožný podvod“. Bolo to dobre režirované a malo veľa hráčov. Smutné je, že milión Iráčanov za to zaplatilo životom a ich krajina bola zdevastovaná. Ako Američan som ja a mnohí ďalší kričali: „Nie v našom mene.“ Ale kto počúval? Generálny tajomník OSN Kofi Annan opakovane vyhlásil, že invázia je v rozpore s Chartou OSN a keď novinári požadovali objasnenie, potvrdil, že invázia bola „ilegálnou vojnou“. Ba horšie ako len nezákonná vojna, bolo to najvážnejšie porušenie norimberských princípov od Norimberských procesov – skutočná vzbura proti medzinárodnému právu. Nielen USA, ale aj takzvaná „koalícia ochotných“, 43 štátov, ktoré sa údajne zaviazali dodržiavať Chartu OSN a Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, úmyselne porušovali princípy medzinárodného práva.

Mohli by ste si myslieť, že potom, čo ľuďom klamali vo veciach života a smrti, sa u nich objaví zdravý skepticizmus, istá miera opatrnosti, že si racionálni ľudia pomyslia: „A nepočuli sme už náhodou takúto propagandu?“ Ale nie, ak je NATO skutočne náboženstvom, a priori akceptujeme jeho vyhlásenia z pozície viery. Nekladíme otázky Jensovi Stoltenbergovi. Zdá sa, že existuje nevyslovená zhoda, že klamstvo vo verejných veciach je „čestné“ a je „nevlastenecké“ spochybňovať to – opäť machiavelistický princíp, že údajne dobrý cieľ ospravedlňuje zlé prostriedky.

Apostáza je jedným z problémov každého náboženstva. To sa často stáva, keď náboženský vodcovia nehanebne klamú veriacim. Keď ľudia stratia dôveru v súčasné vedenie, hľadajú niečo iné, v čo môžu veriť, napríklad históriu, dedičstvo, tradíciu. Odvážim sa považovať za amerického vlastenca – a odpadlíka od náboženstva NATO – pretože odmietam myšlienku „moja krajina má alebo nemá pravdu“. Chcem, aby moja krajina mala pravdu a robila to, čo je správne – a keď sa krajina vydá nesprávnou cestou, chcem, aby sa vrátila k ideálom ústavy, našej Deklarácii nezávislosti, Gettysburgskému prejavu – niečomu, čomu stále môžem veriť.

NATO sa stalo ideálnym náboženstvom pre chuligánov a vojnových štváčov, na rozdiel od iných expanzívnych ideológií minulosti. V srdci boli Rimania hrdí na svoje légie, francúzski granátnici umierali s radosťou na slávu Napoleona, pechota tleskala v tisíckach za bombardovanie Vietnamu, Laosu a Kambodže.

Osobne vnímam NATO v tradícii dedinského tyrana. Väčšina Američanov však nedokáže prekročiť vlastný tieň. Emocionálne väčšine Američanov chýba odvaha odmietnuť naše vedenie. Možno preto, že NATO sa automaticky vyhlasuje za pozitívnu silu pre demokraciu a ľudské práva. Spýtal by som sa obetí bezpilotných lietadiel a ochudobneného uránu v Afganistane, Iraku, Sýrii, Juhoslávii, čo si myslia o organizácii NATO.

Mnohé náboženstvá sú solipsistické, vychvaľujúce sa, založené na predpoklade, že len oni majú

pravdu - a že diabol túto pravdu ohrozuje. NATO je klasické solipsistické náboženstvo, uzavreté, uzamknuté do seba, založené na premise, že NATO je podľa definície dobrá sila. Solipsista nie je schopný introspekcie, sebakritiky, nie je schopný vnímať druhých ľudí ako je on sám — s dobrými aj zlými vlastnosťami a možno aj s nejakými pravdami.

NATO je založené na dogme „výnimočnosti“, ktorú Spojené štáty vyznávajú už viac ako dve storočia. Podľa doktríny „exkluzivity“ sú USA aj NATO nad medzinárodným právom - dokonca aj nad prirodzeným právom. „Exkluzivita“ je ďalším vyjadrením rímskeho hesla „quod licet Jovi, non licet bovi“ - čo môže Jupiter, samozrejme, nie je dovolené obyčajným smrteľníkom, ako sme my - sme „bovi“, volovia.

Navyše, my na Západe sme si na našu „kultúru klamstva“ tak zvykli, že sme prekvapení, keď iná krajina len tak neprizná, že sme ju oklamali. Táto kultúra klamania sa nám stala takou druhou prirodzenosťou, že si to ani neuvedomujeme, keď niekoho klameme. Ide o formu predátorského správania, ktorú sa civilizácii zatiaľ nepodarilo vykoreniť.

Ale úprimne povedané, nie je NATO tiež odrazom imperializmu 21. storočia, podobného neokolonializmu? NATO nielen provokuje a ohrozuje geopolitických rivalov, ale v skutočnosti drancuje a vykorisťuje vlastné členské štáty - nie pre vlastnú bezpečnosť, ale v prospech vojensko-priemyselného komplexu. Každému by sa malo zdať samozrejmé - no vôbec to nie je samozrejmé - že bezpečnosť Európy spočíva v dialógu a kompromisoch, v pochopení názorov všetkých ľudí žijúcich na kontinente. Bezpečnosť sa nikdy nerovнала pretekom v zbrojení a rinčaniu šablami.

Konvenčná múdrosť hovorí, že zločiny spáchané NATO za posledných 73 rokov nie sú zločiny, ale nešťastné chyby. Ako historik, a nielen ako právnik, uznávam, že možno prehrávame boj o pravdu. Je pravdepodobné, že o tridsať, päťdesiat, osemdesiat rokov sa propaganda NATO stane všeobecne uznávanou historickou pravdou - pevne zafixovanou a opakovanou v historických knihách. Čiastočne je to spôsobené tým, že väčšina historikov, podobne ako právnici, sú najatí. Zabudnite na ilúziu, že historická objektivita sa časom zvyšuje. Naopak, všetky falošné dohady, ktoré môžu očití svedkovia dnes vyvrátiť, sa nakoniec stanú akceptovaným historickým príbehom, keď sú všetci experti mŕtvi a už nebudú schopní tento príbeh spochybníť. Zabudnite na odtajnené dokumenty, ktoré sú v rozpore s naratívom, pretože skúsenosť ukazuje, že len vo veľmi ojedinelých prípadoch sa im podarí zvrhnúť zakorenené politické lži. Politické lži totiž nezomrú, kým neprestanú byť politicky užitočné.

Žiaľ, veľa Američanov a Európanov si naďalej osvojuje naratív NATO, možno preto, že je ľahké a pohodlné myslieť si, že my sme tí „dobrí ľudia“, a že kvôli vážnym nebezpečenstvám „zvonka“ je NATO nevyhnutné pre naše prežitie. Ako napísal Július Caesar vo svojom „De bello civile — quae volumus, ea credimus libenter“ — To, čomu chceme veriť, je to, čomu veríme - inými slovami, mundus vult decipi - svet skutočne chce byť oklamáný.

Objektívne, expanzia NATO a neutíchajúca provokácia Ruska bola a zostáva nebezpečnou geopolitickou chybou, zradením dôvery, ktorú sme vložili do ruského ľudu, a čo je horšie, zradením nádeje na mier, ktorú zdieľa veľká väčšina ľudstva. V rokoch 1989/91 sme mali príležitosť a zodpovednosť zaručiť svetový mier. Arogancia a megalománia túto nádej zabili. Vojensko-priemyselný finančný komplex sa spolieha na večnú vojnu, aby mohol naďalej generovať zisky v miliardách dolárov. Rok 1989 mohol nastoliť éru implementácie Charty OSN, rešpektovania medzinárodného práva, transformáciu vojensky orientovanej ekonomiky na ekonomiku bezpečnosti ľudí a ľudských služieb, znižovanie zbytočných vojenských rozpočtov a využitie uvoľnených

prostriedkov na likvidáciu chudoby, malárie, pandémieí, či vyčleniť veľké finančné prostriedky na výskum a vývoj v sektore zdravotníctva, modernizáciu nemocníc a infraštruktúry, riešenie klimatických zmien, údržbu ciest a mostov.

Kto je zodpovedný za túto masovú zradu sveta? Zosnulý prezident George W. Bush a zosnulá britská premiérka Margaret Thatcherová a ich nástupcovia a všetci tí „neoconi“ a „výnimoční“ poradcovia, think-tanky a učenci, ktorí im fandili.

Ako bola táto zrada možná? Iba prostredníctvom dezinformácií a propagandy. Len so spoluúčasťou korporátnych médií, ktoré tleskali Fukuyamovým nápadom „koniec histórie“ a „vítaz berie všetko“. NATO si chvíľu užívalo ilúziu jediného hegemonu. Ako dlho trvala táto chiméra unipolárneho sveta? A koľko zverstiev spáchalo NATO, aby vnútilo svetu svoju hegemoniu – koľko zločinov proti ľudskosti bolo spáchaných v mene „demokracie“ a „európskych hodnôt“.

Korporátne médiá poslušne hrali túto hru a vyhlásili Rusko a Čínu za našich zaprisahaných nepriateľov. Akákoľvek rozumná diskusia s Rusmi a Číňanmi bola a zostáva „upokojovaním“. Nemali by sme sa však pozrieť do zrkadla a uznať, že jediní, kto sa potrebuje „upokojiť“, sme my? Naozaj sa musíme upokojiť a zastaviť agresiu voči všetkým ostatným – zastaviť vojenské aj informačné ofenzívy.

Ak existuje krajina, ktorá sa málo stará o medzinárodný právny poriadok – inak Blinkenom nazývaným ako „medzinárodný poriadok založený na pravidlách“ – je to, bohužiaľ, moja krajina, Spojené štáty americké.

Medzi zmluvy, ktoré USA neratifikovali, patrí Viedenský dohovor o zmluvnom práve, Štatút ICC, Dohovor OSN o morskom práve, Zmluva o otvorenom nebi, Opčný protokol k Viedenský dohovor o diplomatických stykoch, Opčný protokol k Viedenskému dohovoru o konzulárnych stykoch, Dohovor OSN o právach dieťaťa, Dohovor o migrujúcich pracovníkoch, Dohovor o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach...

Nakoniec chápeme, že ani Huntington, ani Fukuyama nemali pravdu v 21. storočí – Orwell áno.

Alfred De Zayas — autor je profesorom na Ženevskej škole diplomacie a v rokoch 2012-18 pôsobil ako nezávislý expert OSN na podporu demokratického a spravodlivého medzinárodného poriadku.

[ZDROJ](#)